

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES GUERIN

ΓΙΑΤΙ ΤΗΝ ΑΠΑΡΝΗΘΗΚΑ

(Μονόλογος για νέο κύριο)

Χ, πόσο την αγαπούσα!... Την ελάτρευα... Μά δεν φαντάζεστε πόσο... Μέχρι τρέλας!... Ήταν και τόσο χαριτωμένη, τόσο αξιαγάπητη!... "Αν μπορούσατε, κύριοι, να την ιδίτε ξυμνα, για μία μονάχα στιγμή, θα την έρωσε: όσασι για πάντα... Για πάντα... Και όμως εγώ λέω: «την αγαπούσα». Αυτό θα πη ότι δεν την αγαπώ πια... Πώς εινε δυνατόν να μην αγαπάη κανείς ένα τόσο χαριτωμένο πλάσμα; θα με ρωτήσετε. "Αχ, κυρίες μου, ποτέ να ξέρετε τί όσο χαριτωμένες κι' αν ειντε, όσο κι' αν λατρεύομε τα όραία σας μάτια, τα δροσάτα σας μάγουλα και τα όδύνα χειλάκια σας, δεν μάς φράνον μόνον αυτά για να σας αγαπούμε μέχρι θανάτου. Θέλομε να έχετε και κάτι άλλο άξιομα εκτός από τα όραία χαρακτηριστικά και το λυγρό και κομψό σώμα. Ναι, θέλομε να έχετε και... λίγη καρδιά! Κι' η αγαπημένη μου Ρόζα είχε μάτια θαυμάσια, στόμα εξώσιο, σώμα αγαλματίνο, χέρι και πόδι κοκλιτικά. Μά δεν είχε καρδιά. Αυτό εινε μία έλλειψη, η όποια δεν φάνεται εκ πρώτης όψεως. Βλέπομε αντίζουρ μας μία χαριτωμένη, μία αξιολάτρευτη γυναίκα, όλοζώντανη, γεμάτη γλυκά και νόξι, μία γυναίκα μ' ένα χαμόγελο τόσο άγνο και τόσο άγγελικό στό χείλη της... Ή φωνή της εινε απαλή σαν χάζι, το βλέμμα της εινε σαν ένα φίλημα. Κι' όμως... Ή γυναίκα αυτή δεν εινε παρά μία κοκλίλα κουντησιμένη... Δεν έχει καρδιά. Ός πού να το άνακαλύψομε όμως αυτό, σπλαθονόμασε από την όμορφιά της, από το χάρι της φωνής της, από το φίλι της ματιάς της. Κι' όταν έξαμα άνα-

κατρεύομε τα όραία σας μάτια, τα δροσάτα σας μάγουλα και τα όδύνα χειλάκια σας, δεν μάς φράνον μόνον αυτά για να σας αγαπούμε μέχρι θανάτου. Θέλομε να έχετε και κάτι άλλο άξιομα εκτός από τα όραία χαρακτηριστικά και το λυγρό και κομψό σώμα. Ναι, θέλομε να έχετε και... λίγη καρδιά! Κι' η αγαπημένη μου Ρόζα είχε μάτια θαυμάσια, στόμα εξώσιο, σώμα αγαλματίνο, χέρι και πόδι κοκλιτικά. Μά δεν είχε καρδιά. Αυτό εινε μία έλλειψη, η όποια δεν φάνεται εκ πρώτης όψεως. Βλέπομε αντίζουρ μας μία χαριτωμένη, μία αξιολάτρευτη γυναίκα, όλοζώντανη, γεμάτη γλυκά και νόξι, μία γυναίκα μ' ένα χαμόγελο τόσο άγνο και τόσο άγγελικό στό χείλη της... Ή φωνή της εινε απαλή σαν χάζι, το βλέμμα της εινε σαν ένα φίλημα. Κι' όμως... Ή γυναίκα αυτή δεν εινε παρά μία κοκλίλα κουντησιμένη... Δεν έχει καρδιά. Ός πού να το άνακαλύψομε όμως αυτό, σπλαθονόμασε από την όμορφιά της, από το χάρι της φωνής της, από το φίλι της ματιάς της. Κι' όταν έξαμα άνα-

"Αλλά έφτασε μία άπεργία αυτοκινήτου, μία βροχή κι' ένα καινούργιο καπέλο, για να καταλάβω ότι η Ρόζα δεν ήταν παρά μία κοκλίλα κουντησιμένη και τίποτα περισσότερο... Άκούστε, για να δητε τί έγινε: Την τελευταία Κυριακή είχαμε συμφωνήσει να πάω να την πάρω από το σπίτι της. Ήταν μάλιστα ένθουσιασμένη γιατί θα φορούσε ένα καινούργιο καπέλο από κίτρινη ψάμα, γαρνιρισμένη με όδες τριαντάφυλλα... Το είχε βάσει για μία στιγμή μπροστά μου την προηγούμενη ήμέρα κι' αλήθεια της πήγαινε θαυμάσια... Άλλά, ξυπνώντας την Κυριακή το πρωί, έννοιωσα τόν έαυτό μου άδύθετο. Άμέσως έβαλα το θερμομέτρο και είδα πώς είχα πυρετό. Και σαν να μην έφτανε αυτό, άρχισε σε λίγο να βρέχη. Φυσικά λοιπόν, στην κατάστασι που ήμου, με τέτοιον καιρό, δεν μπορούσα να κάνω βήμα. Άλλά για να μη περμηνή η αγαπημένη μου, της έστειλα με το παιδί του θερωρού ένα μπιλλιετάκι, γράφοντας της πώς είμα άρωστος και παρακαλώντας την ναρθή να με ιδή. Έντομεταξή η κατάστασις μου χειροτέρευε όλοένα και ό πυρετός μου μεγάλωνε... Όστόσο περμηνε με μεγάλη άνυπομονήσι την αγαπημένη μου, γιατί νόμισα ότι με τις περιτοιήσεις της θα μου έδινε άμέσως ζοή και θα μ' έκανε καλά... Άλλά αντί της Ρόζας, είδα σε λίγο να μπαίνει στην κάμαρά μου το παιδί του θερωρού. — Ή Ρόζα; το ρώτησα εγώ μ' άγωνία. — Μου έδωσε αυτό το γραμματάκι για σας, μου άπάντησε τότε ό μικρός κι' αφού μου άφησε το γραμμα, έφυγε. Με χέρια που έτρεμαν, άνοιξα άμέσως το γραμμα και με τα θελωμένα από τόν πυρετό μάτια μου διάβασα τα έξης: — Π α υ λ ο μ ο υ, — Νά με συγχωρήσ πού δεν μπορώ ναρθώ. Βρέχει τόσο πολύ, ώστε εινε άδύνατον να βγω έξω με το καινούργιο μου καπέλο. Οά μουσική η ή ψάμα, θα πείση και τα τριαντάφυλλα θα ξεάψουν. Το παλιό μου καπέλο το δάνεισα σε μία συνάδελφό μου κι' έτσι δεν έχω άλλο για να φορέσω. Το νέο μου καπέλο εινε πολύ μεγάλο και με τέτοια ραγδαία βροχή δεν μπορέι να το προστατεύση η διπρέλλα μου. Έπίσης θ' άγνοήσι όσω δη σήμερα οι σωφέρ έχουν άπεργία. Καθώς βλέπεσι, λοιπόν, δεν ύπόχει κανείς άπολύτως τρόπος για ναρθω να σε ιδώ. Όστόσο, μου εύχομα περατικά σου, αγαπημένη μου. Και σου στέλνω χίλια φίλια. Ή Ρόζα σου.

Καταλαβαίνετε λοιπόν, κυρίες μου και κύριοι; Ή Ρόζα δεν ήθελε να με ιδή για να μη χαλάσω το καινούργιο της καπέλο! Πώς εινε δυνατόν λοιπόν να την αγαπώ πια αυτή την γυναίκα; Πώς μπορούνό της εμπιστευθώ όλη μου τη ζοή; Πώς εινε δυνατόν να γίνη καλή και άφοσιωμένη σζήγιος; Πώς εινε τέλος δυνατόν να με πονή, να μ' αγαπά με άφοσιόσι, με αδύθεσι; Ούτε έλεω να την ξαναϊδώ πια... Της έστειλα πίσω το δαχτυλίδι που μου χάρισε, τη φωτογραφία της και τα γραμματά της. Τώρα μάλιστα ενλόγω τις συμπτώσεις που μ' έκαναν να καταλάβω πόσο μάταια και φιλάρεση γυναίκα ήταν η εκλεκτή μου και πόσο λίγο μ' αγαπούσε... Σώθηκα χάρις στη βροχή, χάρις στο καινούργιο της καπέλο, χάρις στη φίλη που της ζήτησε το παλιό της καπέλο και χάρις στην άπεργία τών σωφέρ... Ά, έρχασα... Σώθηκα κυρίως χάρις στην άρωστιά μου, η όποια ήταν περασιτική — δόξα σοι ό Θεός! — περασιτική, όπως και η άγάπη μου...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ
ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Εμείς οι άνδρες είμαστε ειλκρινείς. Λέμε άμέσως το «Σ' αγαπώ». Ή γυναίκες, δεν ξέρω γιατί, φοβόονται τόν ένεστώτα. Προτιμούν τόν μέλλοντα. Εινε τόσο μαθημένες να δίνουν ύποσχέσεις, χωρίς να τις εκτελούν! Συγγνώμη, κυρίες μου. Τέλος... Άλλά δεν θα σας ένδιαφέρουν βέβαια όλες η φράσις του έρωτός μας. Πρέπει να ξέρετε μόνον ότι από πνεύ το βράδυ της πρώτης μας συναντήσεως, βλέπομασε ταχτικά και ήμαστε πολύ εντυχιμένοι και οι δύο... Έγώ τουλάχιστον ήμου εντυχιμένος στ' αλήθεια. Μά κι' εκείνη φαινόταν να εινε άρκετα ενχαριστημένη. Κι' εκείνη ήταν μόνη κι' ανεξάρτητη, όπως εγώ. Δεν είχε παρά μία γρηά θεία, η όποια δεν της ζητούσε ποτέ λόγο τών πράξων της.

Λοιπόν, η Ρόζα φαινόταν ν' ανταποκρίνεται στον έρωτά μου, μ' όλη της την καρδιά, και μου όρκίζοταν: αινία πιστι και άφοσίοσι. Και ήμου άποφασισμένος να τη ζητήσω σε γάμο από τη γρηά θεία της. Καθώς μάλιστα εργαζόμασε και οι δύο, εγώ σ' ένα ύπουργείο κι' εκείνη σ' ένα γραφείο ιδιωτικό, βλέπομασε κάθε βράδυ ταχτικά και τις Κυριακές περνούσαμε μαζί όλη την ήμέρα. Πότε πηγαιναμε σ' εκδρομές και τότε γυρνούσαμε μέσα στο Παρίσι, η μέγαινε μου δωματίο μου, όπου η Ρόζα έτοιμασε ένα πρόχειρο γεύμα για να σηνήσι, καθώς έλεγε, στο όρλο της νοικοκυράς. Άλήθεια, τί περιποιητική που ήταν, τί στοργική, τί χαριτωμένη!...